Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (drugo vijeće)

24. studenoga 2015.**

„EFSJP – Komponenta za jamstva – EFJP i EPFRR – Financijski ispravak koji se primjenjuje na temelju neprijavljivanja kamata – Obveza obrazlaganja – Obveza pripisivanja kamata – Članak 32. stavak 5. Uredbe (EZ) br. 1290/2005 – Načelo ekvivalentnosti – Obveza dužne pažnje“

U predmetu T-126/14,

Kraljevina Nizozemska, koju zastupaju M. K. Bulterman, J. Langer i M. Noort, u svojstvu agenata,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju H. Kranenborg i P. Rossi, u svojstvu agenata,

tuženice,

povodom zahtjeva za djelomično poništenje Provedbene odluke Komisije 2013/763/EU od 12. prosinca 2013. o isključenju iz financiranja Europske unije određenih izdataka nastalih za države članice na temelju Komponente za jamstva Europskog fonda za smjernice i jamstva u poljoprivredi (EFSJP), u okviru Europskog fonda za jamstva u poljoprivredi (EFJP) i Europskoga poljoprivrednog fonda za ruralni razvoj (EPFRR) (SL L 338, str. 81.).

OPĆI SUD (drugo vijeće)

u sastavu M. E. Martins Ribeiro (izvjestiteljica), predsjednik, S. Gervasoni i L. Madise, suci,

tajnik: J. Plingers, administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 21. travnja 2015.,

donosi sljedeću

** Jezik postupka: nizozemski

Presudu

Pravni okvir

Temeljni propisi: Uredba (EZZ) br. 729/70 i Uredbe (EZ) br. 1258/99 i 1290/2005,

1 Temeljni propisi o financiranju zajedničke poljoprivredne politike sastoje se, što se tiče izdataka nastalih za države članice od 16. listopada 2006. i što se tiče izdataka nastalih za Komisiju Europskih zajednica od 1. siječnja 2007., od Uredbe Vijeća (EZ) br. 1290/2005 od 21. lipnja 2005. o financiranju zajedničke poljoprivredne politike (SL L 209, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 14., svezak 1., str. 44.). Tom Uredbom je stavljena izvan snage Uredba Vijeća (EZ) br. 1258/1999 od 17. svibnja 1999. o financiranju zajedničke poljoprivredne politike (SL L 160, str. 103.), koja je, što se tiče izdataka nastalih od 1. siječnja 2000., naslijedila Uredbu Vijeća (EZZ) br. 729/70 od 21. travnja 1970., o financiranju zajedničke poljoprivredne politike (SL L 94, str. 13.).

2 U skladu s člankom 1. stavkom 1. i člankom 1. stavkom 2. točkom (a) Uredbi br. 729/70 i 1258/1999, Europski fond za smjernice i jamstva u poljoprivredi (EFSJP) bio je dio proračuna Zajednice i financirao je u svojoj Komponenti za jamstva, subvencije za izvoz u treće zemlje.

3 U članku 8. stavku 1. Uredbi br. 729/70 i 1258/1999 propisano je da države članice, u skladu sa zakonodavnim, regulatornim i administrativnim nacionalnim odredbama, poduzimaju potrebne mjere u svrhu povrata sredstava izgubljenih zbog nepravilnosti ili nepažnje. U skladu s člankom 8. stavkom 2. prvim podstavkom tih uredbi, ako nije izvršen potpuni povrat, financijske posljedice nepravilnosti ili nepažnje snosi Zajednica, osim onih koje proizlaze iz nepravilnosti ili nepažnje koje se mogu pripisati upravnim vlastima ili drugim službenim tijelima država članica. Konačno, iz članka 8. stavka 2. drugog podstavka Uredbe br. 729/70, u verziji koja proizlazi iz Uredbe Vijeća (EZ) br. 1287/95 od 22. svibnja 1995., o izmjeni Uredbe br. 729/70 (SL L 125, str. 1.) koja se primjenjuje od poslovne godine koja počinje 16. listopada 1995. i iz članka 8. stavka 2. drugog podstavka Uredbe br. 1258/1999 proizlazi da se, osobito, pripadajuće kamate na iznose čiji je povrat osiguran ili su plaćeni sa zakašnjenjem pripisuju EFSJP-u.

4 Na temelju članka 3. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 1290/2005, u kontekstu podijeljenog upravljanja između država članica i Zajednice, Europski fond za jamstva u poljoprivredi (EFJP) financira povrat sredstava za izvoz poljoprivrednih proizvoda u treće zemlje.

5 U skladu s člankom 8. stavkom 1. točkom (c) podtočkom iii Uredbe br. 1290/2005, države članice Komisiji šalju, za mjere u vezi s operacijama koje financira, među ostalim, EFJP, godišnje financijske izvještaje akreditiranih agencija za plaćanja zajedno s izjavom o jamstvu koju je potpisala odgovorna osoba akreditirane agencije i potrebnim podacima za njihovo poravnanje te izvješćem tijela za ovjeravanje.

6 Članak 31. Uredbe br. 1290/2005., pod naslovom „Potvrda o sukladnosti“, određuje:

„1. Ako Komisija utvrdi da su izdaci naznačeni u članku 3. stavku 1. i članku 4. nastali na način koji predstavlja povredu pravila [Unije], donosi odluku o iznosima koji se isključuju iz financiranja [Unije] u skladu s postupkom iz članka 41. stavka 3.

2. Komisija procjenjuje iznose koji se isključuju na temelju težine zabilježene nesukladnosti. Uzima u obzir vrstu i težinu povrede te financijsku štetu prouzročenu [Uniji].

3. Prije donošenja odluke o odbijanju financiranja, nalazi inspekcije Komisije i odgovori države članice priopćuju se u pisanom obliku, nakon čega dvije strane nastoje postići dogovor o mjerama koje je potrebno poduzeti.

Ako se ne postigne dogovor, država članica može zatražiti pokretanje postupka usklađivanja međusobnih stajališta u roku od četiri mjeseca. Izvješće o ishodu postupka dostavlja se Komisiji, koja ga proučava prije donošenja odluke od možebitnom odbijanju financiranja.

4. Financiranje se ne može odbiti za:

(a) izdatke iz članka 31. stavka 1. koji su nastali više od 24 mjeseca prije nego što je Komisija pisano obavijestila državu članicu o nalazima inspekcije;

(b) izdatke za višegodišnje mjere koji su obuhvaćeni člankom 3. stavkom 1. ili programima iz članka 4., pri čemu konačna obveza primatelja nastaje više od 24 mjeseca prije no što Komisija pisanim putem obavijesti državu članicu o nalazima inspekcije;

(c) izdatke za mjere predviđene u programima iz članka 4., osim onih iz točke (b), za koje se plaćanje ili, prema slučaju, plaćanje preostalog iznosa od strane agencije za plaćanja izvršava više od 24 mjeseca prije no što Komisija pisanim putem obavijesti državu članicu o nalazima inspekcije.

5. Stavak 4. ne primjenjuje se u slučaju:

(a) nepravilnosti predviđenih u člancima 32. i 33.;

[…]“

7 Članak 32. Uredbe br. 1290/2005, pod naslovom „Posebne odredbe za EFJP“, u stavcima 1. i 3. do 6. predviđa:

„1. Iznosi čiji je povrat osiguran zbog nepravilnosti ili nepažnje i pripadajuće kamate pripisuju se agenciji za plaćanja koja ih knjiži kao prihode namijenjene EFJP-u u mjesecu stvarnog primitka novca.

[…]

3. Prilikom dostavljanja godišnjih financijskih izvještaja kako je predviđeno člankom 8. stavkom 1. točkom (c) podtočkom iii., države članice Komisiji predaju sažeto izvješće o postupcima povrata poduzetima zbog nepravilnosti. Izvješće sadržava još pregled iznosa čiji povrat još nije osiguran, prema upravnom i/ili sudskom postupku i prema godini prvog upravnog ili sudskog nalaza nepravilnosti.

Države članice daju Komisiji na raspolaganje detaljne podatke o pojedinačnim postupcima povrata i pojedinačnim iznosima čiji povrat još nije osiguran.

4. Po završetku postupka iz članka 31. stavka 3., Komisija može odlučiti teretiti državu članicu za iznose čiji je povrat potrebno osigurati, u sljedećim slučajevima:

(a) ako država članica nije u svrhu povrata započela sve odgovarajuće upravne ili pravne postupke predviđene nacionalnim zakonodavstvom i zakonodavstvom [Unije] u godini koja slijedi nakon prvog upravnog ili sudskog nalaza;

(b) ako do prvog upravnog ili sudskog nalaza nije došlo, ili je do njega došlo sa zakašnjenjem, zbog čega je ugrožen povrat, ili nepravilnost nije uključena u sažeto izvješće predviđeno u prvom podstavku stavka 3. ovog članka za godinu prvog upravnog ili sudskog nalaza.

5. Ako do povrata nije došlo u roku od četiri godine od prvog upravnog ili sudskog nalaza, ili u roku od osam godina ako je povrat u postupku pred nacionalnim sudovima, predmetna država članica snosi 50% financijskih posljedica neizvršenog povrata, a proračun [Unije] preostalih 50%.

Države članice u sažetom izvješću iz prvog podstavka stavka 3. odvojeno navode iznose za koje nije osiguran povrat u rokovima navedenim u prvom podstavku ovog stavka.

Raspodjela financijskog tereta neosiguranog povrata u skladu s prvim podstavkom ne dovodi u pitanje zahtjev da dotična država članica mora provoditi postupke povrata u skladu s člankom 9. stavkom 1. ove Uredbe. 50% tako naplaćenih iznosa pripisuje se EFJP-u nakon primjene odbitka iz stavka 2. ovog članka.

Ako je u okviru postupka povrata konačnim upravnim ili pravnim instrumentom ustanovljeno nepostojanje nepravilnosti, dotična država članica prijavljuje EFJP-u financijski teret koji snosi kao izdatke u skladu s prvim podstavkom.

Međutim, ako povrat nije osiguran u rokovima iz prvog podstavka zbog razloga koji nisu povezani s dotičnom državom članicom, a iznos za povrat premašuje 1 milijun EUR, Komisija može na zahtjev države članice produljiti rokove za najviše 50% početnih rokova.

6. U opravdanim slučajevima države članice mogu odlučiti ne provoditi postupak povrata. Takva se odluka može donijeti samo u sljedećim slučajevima:

(a) ako već nastali troškovi ili troškovi koji će vjerojatno nastati prekoračuju iznos povrata; ili

(b) ako je povrat nemoguć zbog insolventnosti, zabilježene i priznate prema nacionalnom pravu, dužnika ili osoba zakonski odgovornih za nepravilnost.

Države članice u sažetom izvješću iz prvog podstavka stavka 3. odvojeno navode iznose za koje neće provoditi postupak povrata i razloge svoje odluke.“

8 U skladu s člankom 34. stavkom 1. točkom (a) Uredbe br. 1290/2005 pod naslovom „Namjena prihoda država članica“, iznosi koji se moraju uplatiti u proračun Unije u skladu s člancima 31. do 33. te Uredbe, uključujući i pripadajuće kamate, smatraju se namjenskim prihodima u smislu članka 18. Uredbe Vijeća (EZ, Euratom) br. 1605/2002 od 25. lipnja 2002. o Financijskoj uredbi koja se primjenjuje na opći proračun Europskih zajednica (SL L 248, str.1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 2., str.145.).

9 U skladu s njezinim člankom 49. drugim stavkom, Uredba br. 1290/2005 primjenjuje se od 1. siječnja 2007. Međutim, iz članka 49. trećeg stavka druge alineje ove uredbe proizlazi da se članak 32. navedene uredbe primjenjuje od 16. listopada 2006. za slučajeve priopćene u okviru članka 3. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 595/91 od 4. ožujka 1991. o nepravilnostima i povratu pogrešno plaćenih iznosa u vezi s financiranjem zajedničke poljoprivredne politike i organizacije informatičkog sustava u ovom području i o stavljanju izvan snage Uredbe (EZZ) br. 283/72 (SL L 67, str. 11.), za koje povrat nije osiguran u cijelosti do 16. listopada 2006.

Provedbene uredbe

Uredba br. 595/91

10 Članak 3., stavak 1., podstavak 1., predviđa da države članice najkasnije unutar dva mjeseca od kraja svakog tromjesečja, podnose Komisiji izvješće o svim nepravilnostima koje su bile predmetom prvog upravnog ili sudskog nalaza.

11 Osim toga, članak 5., stavak 2., Uredbe br. 595/91, koji je brisan Uredbom br. 1290/2005, predviđa posebnu obavijest kojom država članica, kada smatra da potpuni povrat iznosa ne može biti izvršen ili očekivan, navodi Komisiji iznos čiji povrat nije bio osiguran i razloge zbog kojih taj iznos, prema njezinu mišljenju, snose Zajednica ili država članica.

12 Uredba br. 595/91 stavljena je izvan snage, s učinkom od 1. siječnja 2007., Uredbom Komisije (EZ) br. 1848/2006 od 14. prosinca 2006. o nepravilnostima i povratu pogrešno plaćenih iznosa u vezi s financiranjem zajedničke poljoprivredne politike te organizaciji informacijskog sustava u tom području (SL L 355, str. 56.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 66., str. 69.).

Uredba (EZ) br. 885/2006

13 Sukladno članku 6. Uredbe Komisije (EZ) br. 885/2006 od 21. lipnja 2006. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 1290/2005 u pogledu akreditacije agencija za plaćanja i drugih tijela te poravnanja računa EFJP-a i EPFRR-a (SL L 171, str. 90.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 14., svezak 2., str. 88.), godišnji financijski izvještaj iz članka 8. stavka 1. točke (c) podtočke iii Uredbe br. 1290/2005, sadržava, među ostalim, tablicu iznosa čiji povrat treba osigurati na kraju provedbe, po uzoru na predložak iz Priloga III. (u daljnjem tekstu: tablica iz Priloga III. Uredbi br. 885/2006).

14 Komisija je definirala smjernice o podnošenju tablica iz Priloga III. Uredbi br. 885/2006 za financijske godine 2006. i 2007., dokumentom pod naslovom „Obavijest Odboru za poljoprivredne fondove – Smjernice o slanju Komisiji, na datum 10. veljače 2007., Tablice 5. iz Priloga III. Uredbi [br. 885/2006]“ (u daljnjem tekstu: smjernice iz 2006.) , odnosno dokumentom pod naslovom „Obavijest Odboru za poljoprivredne fondove – Smjernice o slanju Komisiji, na datum 1. veljače 2008., Tablica 1.-6. iz Priloga III. Uredbi [br. 885/2006]“ (u daljnjem tekstu: smjernice iz 2007.).

15 Članak 11. Uredbe br. 885/2006 utvrđuje detaljna pravila o postupku potvrde o sukladnosti uspostavljenoj u članku 31. Uredbe br. 1290/2005. Osim toga, člankom 16. te iste Uredbe utvrđuju se detaljna pravila o postupku mirenja.

Sektorske uredbe

Uredba (EEZ) br. 3665/87

16 Članak 11. Uredbe Komisije (EZZ) br. 3665/87, od 27. studenoga 1987. o utvrđivanju zajedničkih detaljnih pravila za primjenu sustava izvoznih subvencija za poljoprivredne proizvode (SL L 351, str. 1.), u verziji koja proizlazi iz Uredbe Komisije (EZ) br. 2945/94 od 2. prosinca 1994. o izmjeni Uredbe br. 3665/87 (SL L 310, str. 57.), predviđao je detaljna pravila vraćanja neopravdano isplaćenih izvoznih subvencija, kazne koje u tom pogledu treba izreći, kao i mogućnost odustajanja od određenih kazni u slučaju više sile. Stavak 3. navedenog članka propisivao je, osobito, da, u slučaju ako se plaćanje izvozne subvencije obavi neopravdano, korisnik vraća neutemeljeno primljenu subvenciju, uvećanu za kamatu izračunatu za razdoblje između isplate subvencije i njezina vraćanja.

17 U skladu s člankom 2. podstavkom 2. Uredbe br. 2945/94, ta uredba se primjenjivala na izvoze za koje su od 1. travnja 1995. bile ispunjene formalnosti iz članka 3. ili članka 25. Uredbe br. 3665/87.

18 Uredba br. 3665/87 je stavljena izvan snage i zamijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 800/1999 od 15. travnja 1999. o utvrđivanju zajedničkih detaljnih pravila za primjenu sustava izvoznih subvencija za poljoprivredne proizvode (SL L 102, str. 11.), koja je, nakon toga, stavljena izvan snage i zamijenjena

Uredbom Komisije (EZ) br. 612/2009 od 7. srpnja 2009. o utvrđivanju zajedničkih detaljnih pravila za primjenu sustava izvoznih subvencija za poljoprivredne proizvode (preinačena) (SL L 186, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 28., str. 241.).

Uredba (EEZ) br. 536/93

19 Uredbom Komisije (EEZ) br. 536/93 od 9. ožujka 1993. kojom se utvrđuju načini primjene dodatne pristojbe u sektoru mlijeka i mliječnih proizvoda (SL L 57, str. 12., u daljnjem tekstu, zajedno s Uredbom br. 3665/87: sektorske uredbe), stavljena je izvan snage i zamijenjena Uredbom Komisije (EEZ) br. 1546/88 od 3. lipnja 1988.kojom se utvrđuju načini primjene dodatne pristojbe iz članka 5.c Uredbe (EEZ) br. 804/68 (SL L 139, str. 12.).

20 U skladu s člankom 3. stavkom 4. i člankom 4. stavkom 4. Uredbe br. 536/93 , otkupljivač i proizvođač, svake godine prije 1. rujna, plaćaju nadležnom tijelu utvrđeni iznos u skladu s detaljnim pravilima koje utvrđuje država članica, pri čemu se, u slučaju nepoštivanja roka, na dospjele iznose plaća godišnja kamata prema stopi koju određuje država članica i koja ne može biti niža od kamatne stope koju ona primjenjuje u slučaju povrata neosnovano plaćenih iznosa.

21 U skladu s člankom 10. stavkom 2. Uredbe br. 536/93, ta se uredba primjenjivala od 12-mjesečnog razdoblja koje je počelo 1. travnja 1993.

22 Uredba br. 536/93 stavljena je izvan snage i zamijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 1392/2001 od 9. srpnja 2001. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 3950/92 o uvođenju dodatne pristojbe u sektoru mlijeka i mliječnih proizvoda (SL L 187, str. 19.) koja je, nakon toga, stavljena izvan snage i zamijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 595/2004 od 30. ožujka 2004. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 1788/2003 o uvođenju pristojbe u sektoru mlijeka i mliječnih proizvoda (SL L 94, str. 22.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 3., svezak 8., str. 281.).

Okolnosti spora

23 Kraljevina Nizozemska je 10. srpnja 2003., uputila Komisiji posebnu obavijest u smislu članka 5. stavka 2. Uredbe br. 595/91 (u daljnjem tekstu: posebna obavijest od 10. srpnja 2003.). Tom su obavijesti nizozemska tijela obavijestila Komisiju o činjenici da se zbog stečaja i insolventnosti dužnika o kojima je riječ povrat iznosa koji se duguju u vezi sa spisom NL/98/039-Centramelk (u daljnjem tekstu: spis Centramelk) više nije mogao izvršiti ni očekivati. Tijela su od te institucije zatražila da saldo naplati od Europske zajednice. Navedeni spis, koji je prethodno bio predmet obavijesti na temelju članka 3. Uredbe br. 595/91, sastoji se od devet pojedinačnih slučajeva prijevara otkupljivača sirovog mlijeka u vezi s isplatom dodatnih pristojbi u sektoru mlijeka, koji su bili otkriveni između 1989. i 1990.

24 Komisija je dopisom od 21. veljače 2006., među ostalim, obavijestila nizozemska tijela o činjenici da je njezina odluka o spisu Centramelk odgođena, s obzirom na to da je, prema mišljenju njezinih službi, povrat potraživanja iz tog spisa još uvijek u tijeku.

25 Nizozemska tijela su dopisom od 4. listopada 2006. Komisiju obavijestila o zatvaranju spisa Centramelk. Tom prilikom ona su od Komisije također zatražila da donese odluku o tom spisu prije 16. listopada 2006. i da taj spis obradi na temelju odredbi članka 8. stavka 2. Uredbe br. 1258/1999, a ne odredbi članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005.

26 Komisija je dopisom od 23. listopada 2006., među ostalim, obavijestila nizozemska tijela o činjenici da još nije donijela odluku koja se odnosi na spis Centramelk i da će na slučajeve koji nisu bili obrađeni prije 16. listopada 2006. primijeniti članak 32. Uredbe br. 1290/2005.

27 Komisija je 27. travnja 2007. donijela Odluku 2007/327/EZ o poravnanju računa agencija za plaćanja država članica u vezi s izdacima koji se financiraju iz EFSJP-a, Komponente za jamstva, za financijsku godinu 2006. (SL L 122, str. 51.), kojom je, među ostalim, na potraživanja iz spisa Centramelk primijenila pravilo iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005. Kraljevina Nizozemska nije podnijela tužbu za poništenje Odluke 2007/327.

28 Između 15. i 17. rujna 2008. Komisijine službe provele su istragu pri nizozemskoj agenciji za plaćanje Dienst Regelingen.

29 Dopisom od 17. lipnja 2009. (u daljnjem tekstu: prva obavijest), poslanim u skladu s člankom 11. stavkom 1. Uredbe br. 885/2006, Komisija je obavijestila nizozemska tijela o rezultatu istrage provedene između 15. i 17. rujna 2008. Tom dopisu bio je priložen prilog toj obavijesti, naslovljen „Primjedbe i zahtjevi za podacima“, koji sadržava zaključke istrage.

30 Iz prve obavijesti osobito proizlazi da je Komisija smatrala da nizozemska tijela nisu u potpunosti poštovala zahtjeve iz propisa Unije i da su korektivne mjere bile potrebne kako bi se u budućnosti osigurala usklađenost s tim zahtjevima. Komisija je zahtijevala da je se obavijesti o korektivnim mjerama koje su već donesene i o onima koje su predviđene te o predviđenom rasporedu njihove provedbe. Osim toga, navela je da, u skladu s člancima 31. i 32. Uredbe br. 1290/2005, sve izdatke ili dio izdataka koji se financiraju iz EFSJP-a, Komponente za jamstva i EFJP-a (u daljnjem tekstu zajedno nazvani: Fondovi) može isključiti iz financiranja Unije. Osim toga, pojašnjeno je da će utvrđeni nedostaci biti osnova za izračun financijskih ispravaka koji se odnose na izdatke nastale do provedbe primjerenih korektivnih mjera.

31 U primjedbama i preporukama iz priloga prvoj obavijesti Komisija je, s jedne strane, u biti osobito istaknula da knjiga dužnika i stoga tablice iz Priloga III. Uredbi br. 885/2006 utvrđene za financijske godine 2006. i 2007. nisu sadržavale kamate dugovanja na neplaćene iznose, s obzirom na to da je Dienst Regelingen obračunao te kamate tek prilikom njihove naplate. Međutim, prema njezinu mišljenju, te kamate trebale su se nalaziti u navedenim tablicama, s obzirom na to da bi, u nedostatku takve naznake, iznosi koji podliježu pravilu iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 bili podcijenjeni. S druge strane, primijetila je da je Dienst Regelingen dao mišljenje o naplati kamata tek nakon povrata glavnica i to isključivo glede iznosa čiji je povrat osiguran od 16. listopada 2007. Međutim, neobračunavanje kamata glede iznosa čiji je povrat osiguran prije toga datuma predstavlja gubitak za Fondove. Osim toga, Komisija je zatražila od nizozemskih tijela da joj pruže određene informacije.

32 Nizozemska tijela su dopisom od 21. srpnja 2009. odgovorila na Komisijina utvrđenja z prve obavijesti.

33 Dopisom od 7. rujna 2010., Komisija je pozvala nizozemska tijela da podnesu svoje primjedbe o spornim aspektima za potrebe dvostranog sastanka predviđenog za 5. listopada 2010. Tom prilikom Komisija je, među ostalim, zatražila od nizozemskih tijela da izračunaju ukupni iznos kamata na temelju svih povrata na koje se primjenjuje pravilo iz članku 32. stavku 5. Uredbe br. 1290/2005 tijekom financijske godine 2006. do 2009.

34 Dvostrani sastanak između Komisijinih službi i nizozemskih tijela održao se u Bruxellesu (Belgija) 5. listopada 2010. Zapisnik s tog sastanka poslan je navedenim tijelima 14. prosinca 2010.

35 Iz zapisnika dvostranog sastanka proizlazi da je nakon njega Komisija u biti ostala pri svojim zaključcima iz prve obavijesti smatrajući, u bitnom, da na iznose naknađene prije 16. listopada 2007. nisu plaćene nikakve kamate, što je uzrokovalo financijske gubitke za Fondove, i da su kamate iz tablica Priloga III. Uredbi br. 885/2006 podcijenjene. Prema njezinu mišljenju, nisu bile prijavljene nikakve kamate ili je bio prijavljen netočan iznos kamata tako da tijekom poravnavanja računa u 2006. i 2007. godini potraživanja koja podliježu članku 32. stavku 5. Uredbe br. 1290/2005 nisu uključivala točan iznos kamata. Stoga je najavila da će predložiti financijski ispravak na temelju, s jedne strane,

nepotraživanih kamata na potraživanja čiji je povrat osiguran u 2006. i 2007. godini (u daljnjem tekstu: nepotraživane kamate) i, s druge strane, neprijavljenih kamata na potraživanja čiji povrat nije osiguran, za koje je vrijedilo pravilo iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 (u daljnjem tekstu: neprijavljene kamate) u 2006. i 2007. U tim je okolnostima Komisija pozvala nizozemska tijela da potvrde iznos od 60 779 eura koji je naveo Dienst Regelingen glede nepotraživanih kamata te da predlože izračun ili najprecizniju moguću procjenu iznosa neprijavljenih kamata.

36 Nizozemska tijela su dopisom od 11. veljače 2011., kao prvo, potvrdila točnost iznosa od 60 779 eura što se tiče nepotraživanih kamata. Kao drugo, podnijela su svoj izračun iznosa neprijavljenih kamata koji, prema njihovu mišljenju, odgovara ukupnom iznosu od 513 566,65 eura za godine 2006. do 2009. S tim u vezi, pojasnila su da taj izračun nije uzeo u obzir ni potraživanja koja se odnose na dodatne pristojbe koje su plaćene sa zakašnjenjem i prije 1. travnja 1993. (u daljnjem tekstu: stara potraživanja koja se odnose na dodatne pristojbe) ni potraživanja koja se odnose na neopravdano isplaćene izvozne subvencije prije 1. travnja 1995. (u daljnjem tekstu: stara potraživanja koja se odnose na izvozne subvencije, i zajedno sa starim potraživanjima koja se odnose na dodatne pristojbe: stara potraživanja).

37 Dopisom od 25. studenoga 2011. Komisija je nizozemskim tijelima uputila formalnu obavijest na temelju članka 11. stavka 2. podstavka 3. Uredbe br. 885/2006, u kojoj je ustrajala na neusklađenosti sustava upravljanja potraživanjima i prijave slučajeva nepravilnosti u Prilogu III. Uredbi br. 885/2006. s pravom Unije što se tiče financijskih godina 2006. do 2009. U prilogu tom dopisu, osobito je istaknula, kao prvo, da su nizozemska tijela pogrešno propustila knjižiti kamate. S tim u vezi, pojasnila je da je, u skladu sa Smjernicama iz 2006. i 2007. i kao što je potvrdio Opći sud u presudi od 22. travnja 2010., Italija/Komisija (T-274/08 i T-275/08, Zb., EU:T:2010:154), trebalo prijaviti kamate koje se odnose na dugovane iznose u tablici iz Priloga III. Uredbi br. 885/2006, pri čemu bi neprijavljivanje kamata bilo protivna odredbama članka 32. stavka 1. Uredbe br. 1290/2005 te bi predstavljalo gubitak za proračun Unije. Kao drugo, budući da su nizozemska tijela isključila stara potraživanja iz svojeg izračuna kamata, Komisija je navela da, iako sektorske uredbe ne uvode nikakvu obvezu zahtijevanja kamata, s potraživanjima Unije ne može se postupati nepovoljnije od bilo kojeg nacionalnog potraživanja. Iz toga bi proizlazilo da, ako bi u vrijeme nastanka činjenica Kraljevina Nizozemska obračunala kamate na nacionalna potraživanja kao što su porezni dugovi ili neopravdano isplaćene subvencije iz nacionalnog proračuna, isto bi trebalo vrijediti i za potraživanja Unije. Na temelju toga Komisija je smatrala da se kamate trebaju dodati svim iznosima iz tablice Priloga III. Uredbi br. 885/2006 počevši od 2006. godine, uključujući stara potraživanja koja se odnose na izvozne subvencije i stara potraživanja koja se odnose na dodatne pristojbe, koja su bila predmet poravnanja računa u 2006. ili u 2007.

38 Stoga je Komisija predložila da se iz financiranja Unije isključi iznos od 5 277 577,43 eura.

39 Dopisom od 3. siječnja 2012. nizozemska tijela podnijela su zahtjev za mirenje tijelu za mirenje na temelju članka 16. Uredbe br. 885/2006. Komisija je u odgovoru na taj zahtjev sažela svoje stajalište u bilješci koju je uputila tijelu za mirenje.

40 Tijelo za mirenje dostavilo je svoje konačno izvješće 30. travnja 2012. U tom je izvješću osobito zaključilo da nije moglo uskladiti stajališta Komisije i nizozemskih tijela. Također je, u bitnom, pozvalo Komisiju da ocijeni, s jedne strane, je li se primjena načela ekvivalentnosti temeljila na dovoljnoj činjeničnoj osnovi za opravdanje predloženog financijskog ispravka i, s druge strane, je li bilo moguće ograničiti izračun kamata što se tiče spisa Centramelk samo na pojedinačni slučaj prijevara iz tog spisa, koji je stvarno bio predmet postupka povrata u 2006.

41 Dopisom od 2. travnja 2013., Komisija je nizozemskim tijelima dostavila svoje konačne zaključke (u daljnjem tekstu: konačno stajalište). Iz tog dopisa proizlazi da je Komisija u biti ostala pri svojem stajalištu, kao što je sažeto u točkama 37. i 38. ove presude, u pogledu utvrđenih nepravilnosti i predloženih financijskih ispravaka. Komisija je u odgovoru na zaključke tijela za mirenje, s jedne strane, u biti primijetila da bi sukladno načelu ekvivalentnosti predmetni povrat potraživanja Unije

trebalo provoditi na isti način kao i povrat neplaćenih nacionalnih poreza. S druge strane, što se tiče spisa Centramelk, pojasnila je da bi, budući da se s pojedinačnim slučajevima prevara iz tog spisa treba postupati u skladu s pravilom iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 i, s obzirom na to da za kamate, kao akcesorno potraživanje glavnom potraživanju, treba vrijediti isto uređenje, u skladu s navedenim pravilom trebalo primijeniti financijski ispravak za kamate koje nisu bile predmet poravnanja računa za financijsku godinu 2006.

42 Nizozemska tijela su dopisom od 15. travnja 2003. podnijela očitovanja na konačno stajalište i izrazila svoje neslaganje s njime.

43 Komisija je 18. studenoga 2013. Kraljevini Nizozemskoj dostavila sažeto izvješće o rezultatima istrage provedene između 15. i 17. rujna 2008.

44 U tim je okolnostima Komisija 12. prosinca 2013. donijela Provedbenu odluku 2013/763/EU o isključenju iz financiranja Europske unije određenih izdataka nastalih za države članice na temelju Komponente za jamstva EFSJP-a, EFJP-a i Europskog poljoprivrednog fonda za ruralni razvoj (EPFRR) (SL L 338, str. 11., u daljnjem tekstu: pobijana odluka), kojom je osobito primijenila financijski ispravak na temelju neprijavljenih kamata na stara potraživanja o kojima je riječ u ovom predmetu.

Postupak i zahtjevi stranaka

45 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 21. veljače 2014. Kraljevina Nizozemska pokrenula je ovaj postupak.

46 Opći sud (drugo vijeće) odlučio je na temelju prijedloga suca izvjestitelja otvoriti usmeni dio postupka.

47 Na raspravi održanoj 21. travnja 2015. saslušana su izlaganja stranaka i njihovi odgovori na usmena pitanja koja je postavio Opći sud.

48 Kraljevina Nizozemska od Općeg suda zahtijeva da:

— ponajprije poništi članak 1. pobijane odluke kao i njezin prilog, u dijelu u kojem se odnose na kamate u iznosu od 4 703 231,78 eura, koje nije obračunala na zakašnjelo plaćene dodatne pristojbe i neopravdano isplaćene izvozne subvencije;

— podredno, poništi članak 1. pobijane odluke kao i njezin prilog, u dijelu u kojem se odnose na kamate u iznosu od 3 208 935,04 eura, koje nije obračunala na zakašnjelo plaćene dodatne pristojbe;

— naloži Komisiji snošenje troškova.

49 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

— odbije tužbu,

— naloži Kraljevini Nizozemskoj snošenje troškova.

Pravo

50 U prilog tužbi Kraljevina Nizozemska ističe tri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na povredi obveze obrazlaganja. Drugi tužbeni razlog, istaknut podredno, temelji se na povredi članka 13. stavka 2. UEU-a odnosno na pogrešnoj primjeni načela ekvivalentnosti. Treći tužbeni razlog, istaknut još podrednije, temelji se na povredi načela dužne pažnje, u vezi s člankom 8. stavkom 2. Uredbe br. 729/70 i člankom 5. stavkom 2. Uredbe br. 595/91.

51 S jedne strane, važno je pojasniti, kao što proizlazi iz pismena Kraljevine Nizozemske i kao što je ona potvrdila u odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud na raspravi, a što je zabilježeno u zapisniku s rasprave, prvi i drugi tužbeni razlog istaknuti su u prilog prvom, glavnom, tužbenom zahtjevu (vidjeti točku 48. ove presude). Suprotno tome, treći tužbeni razlog za poništenje, koji se odnosi samo na financijske ispravke u vezi sa spisom Centramelk, naveden je u prilog drugom, podredno istaknutom, tužbenom zahtjevu (vidjeti točku 48. ove presude).

52 S druge strane, važno je napomenuti da je u odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud na raspravi Kraljevina Nizozemska navela da se prvim tužbenim razlogom istaknutim u prilog tužbi, koji se formalno temelji na Komisijinoj povredi obveze obrazlaganja, zapravo želi osporiti osnovanost obrazloženja pobijane odluke, a ne formalno obrazloženje. To je pojašnjenje zabilježeno u zapisniku s rasprave.

53 Iz toga slijedi da se prvi tužbeni razlog, u dijelu u kojem se odnosi na osporavanje osnovanosti pobijane odluke, u biti podudara s drugim tužbenim razlogom koji je istaknula Kraljevina Nizozemska. S obzirom na ta pojašnjenja dobivena na raspravi, u ovom slučaju više nije potrebno ispitati tužbeni razlog koji se odnosi na povredu obveze obrazlaganja utvrđene člankom 296. UFEU-a.

54 Najprije treba ispitati drugi tužbeni razlog koji je istaknula Kraljevina Nizozemska.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 13. stavka 2. UEU-a odnosno na pogrešnoj primjeni načela ekvivalentnosti

55 Drugim tužbenim razlogom Kraljevina Nizozemska prigovara Komisiji da nije poštovala članak 13. stavak 2. UEU-a ili da je pogrešno primijenila načelo ekvivalentnosti. Taj tužbeni razlog formalno je podijeljen na dva dijela.

56 Prvim dijelom ovog tužbenog razloga Kraljevina Nizozemska u biti tvrdi da je Komisija, povrjeđujući članak k13. stavak 2. UEU-a, prekoračila svoje ovlasti time što je primijenila financijski ispravak na temelju neprijavljenih kamata na stara potraživanja jer nije postojala nikakva nadležnost Unije ili obveza na temelju prava Unije koja bi nalagala obračunavanje kamata. Naime, kao prvo, u trenutku kada su nastala stara potraživanja sektorske uredbe nisu sadržavale nikakvu obvezu obračunavanja kamata. Kao drugo, takva obveza ne može proizlaziti iz članka 32. stavaka 1. i 5. Uredbe br. 1290/2005 kao što , osim toga, proizlazi iz sudske prakse Suda. Kao treće, Komisijina uputa prema kojoj je očito da se kamate trebaju potraživati prilikom povrata protupravno stečenih iznosa ne može biti pravni temelj. Naime, on bi trebao biti izričit.

57 Drugim dijelom ovog tužbenog razloga Kraljevina Nizozemska prigovara Komisiji da je pogrešno primijenila načelo ekvivalentnosti, s obzirom na to da, u biti, u vrijeme nastanka činjenica nizozemsko pravo nije sadržavalo nikakvu obvezu obračunavanja kamata u nacionalnim sporovima iste vrste, odnosno u slučajevima povrata neopravdano isplaćenih nacionalnih subvencija. U tom pogledu, smatra da je pogrešno Komisijino stajalište prema kojem su stara potraživanja usporediva s poreznim dugovima za koje je nizozemsko pravo predviđalo obvezu obračunavanja kamata. Naime, prema njezinu mišljenju, s jedne strane, stara potraživanja i porezni dugovi razlikuju se kako po svojoj prirodi tako i po svojoj svrsi. S druge strane, u mjeri u kojoj Komisija tvrdi da je cilj povrata starih potraživanja

jednak cilju povrata poreznih dugova, Kraljevina Nizozemska tvrdi da na europskoj razini namjena prihoda od povrata nije relevantna u svrhu primjene načela ekvivalentnosti, koje se odnosi na jednako postupanje nacionalnih i usporedivih europskih potraživanja na nacionalnoj razini. U tim okolnostima smatra da nije povrijedila načelo ekvivalentnosti time što je različito postupala sa starim potraživanjima i poreznim dugovima.

58 Komisija osporava osnovanost tih argumenata Kraljevine Nizozemske.

59 Što se tiče prvog dijela ovog tužbenog razloga, Komisija u bitnome tvrdi da obveza naplaćivanja kamata proizlazi iz tumačenja članka 32. stavka 1. i 5. Uredbe br. 1290/2005 u vezi s načelom ekvivalentnosti. Osim toga, logično je i očito da se u slučaju povrata neopravdano isplaćenog iznosa treba osigurati i povrat kamata, kao što je potvrđeno sudskom praksom i člankom 8. stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe br. 729/70, u njegovoj formulaciji koja proizlazi iz Uredbe br. 1287/95. Neprovođenje povrata kamata na stara potraživanja uzrokuje štetu za Fondove.

60 Što se tiče drugog dijela ovog tužbenog razloga, Komisija u biti tvrdi da načelo ekvivalentnosti nalaže da se na stara potraživanja obračuna kamata jednaka onoj koju su nizozemska tijela naplaćivala u okviru povrata poreznih dugova. Prema njezinu mišljenju, povrat neplaćenog poreza usporediv je s povratom neopravdano dodijeljene poljoprivredne subvencije. Iako ističe da je čudno da u vrijeme nastanka činjenica nizozemsko pravo nije sadržavalo obvezu naplaćivanja kamata prilikom povrata nacionalnih poljoprivrednih subvencija, Komisija dodaje da se, uzimajući u obzir štetu nanesenu Fondovima neplaćanjem kamata na stara potraživanja, ne može prihvatiti usko tumačenje Kraljevine Nizozemske pojma nacionalne obveze iste vrste. Osim toga, članak 8. stavak 2. drugi podstavak Uredbe br. 729/70, u njegovoj formulaciji koja proizlazi iz Uredbe br. 1287/95, jasno navodi da se kamate trebaju obračunati prilikom povrata neopravdano isplaćenog iznosa.

61 Iz prikaza argumenata stranaka u točkama 55. do 60. ove presude, proizlazi da su dva dijela ovog tužbenog razloga nerazdvojno povezana. Naime, s jedne strane, Kraljevina Nizozemska njima osporava temelj financijskog ispravka koji je primijenjen što se tiče neprijavljivanja kamata na stara potraživanja zbog toga što, u biti, u trenutku kada su nastala stara potraživanja nije postojala nikakva obveza obračunavanja kamata na navedena potraživanja ni na temelju odredbi prava Unije (prvi dio) ni na temelju načela ekvivalentnosti (drugi dio). S druge strane, suprotno stajalištu kojeg je zastupala Kraljevina Nizozemska na raspravi u odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud, tvrdnja navedena u prvom dijelu ovog tužbenog razloga, prema kojoj financijski ispravak nema zakonski temelj jer nema obveze obračuna kamata na temelju prava Unije,, čak i da je osnovana, prouzročila bi djelomično poništenje pobijane odluke samo ako bi se nakon ispitivanja drugog dijela tog tužbenog razloga pokazalo da Kraljevina Nizozemska nije bila obvezna obračunati kamate na temelju načela ekvivalentnosti.

62 Stoga treba zajedno ispitati oba dijela ovog tužbenog razloga, pri čemu k tome valja naglasiti da se u odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud tijekom rasprave Kraljevina Nizozemska nije protivila takvom zajedničkom ispitivanju.

63 Najprije, valja istaknuti da je, kao što proizlazi iz pismenâ Komisije i kao što je ona pojasnila na raspravi u odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud, financijski ispravak koji se primjenjuje na Kraljevinu Nizozemsku na temelju neprijavljenih kamata Komisija temeljila na odredbama članka 32. stavaka 1. i 5. Uredbe br. 1290/2005 u vezi s načelom ekvivalentnosti. Prema njezinu mišljenju, iz tih odredbi i tog načela proizlazi obveza te države članice da obračuna kamate na stara potraživanja.

64 Konkretnije, što se tiče obveze obračuna kamata na stara potraživanja, Komisija je tijekom postupka potvrde o sukladnosti u biti smatrala da su te kamate trebale biti prijavljene u tablici Priloga III. Uredbi br. 885/2006 i da je Kraljevina Nizozemska bila obvezna naplatiti kamate na stara potraživanja na temelju načela ekvivalentnosti. Preciznije, iz konačnog stajališta proizlazi da je, prema mišljenju Komisije, povrat predmetnih iznosa trebao biti proveden na isti način kao i povrat

neplaćenih nacionalnih poreza za koje je nizozemsko pravo predviđalo obračunavanje kamata. Razlika koju Kraljevina Nizozemska pravi između izvoznih subvencija i dodatnih pristojbi, s jedne strane, i nacionalnih poreza, s druge strane, s obzirom na njihove pravne sustave i njihove različite ciljeve posve je formalna i može ugroziti korisnost načela ekvivalentnosti. Suprotno tome, Komisija je smatrala da, iako se izvozne subvencije i dodatne pristojbe u početku doista razlikuju od nacionalnih poreza, činjenica je da one, kad su jednom kvalificirane kao neosnovano plaćeni iznosi, promijene prirodu i postaju iznosi koji trebaju biti vraćeni i raspoređeni kao prihodi u proračun Unije, koji tako povećavaju navedeni proračun na isti način kao što bi to činili porezi predviđeni nacionalnim pravom. U tom pogledu uputila je na članak 18. stavak 1 točku (f) Uredbe br. 1605/2002. Što se tiče dodatnih pristojbi na mlijeko, Komisija je dodala da su prihodi od njih predstavljali vlastita sredstva Zajednice u skladu s člankom 2. Odluke 70/243/EZUČ, EZZ, Euratom od 21. travnja 1970. o zamjeni financijskih doprinosa država članica vlastitim sredstvima Zajednica (SL L 94., str. 19.). Iz toga slijedi da je, sa stajališta Unije, svrha povrata dodatnih pristojbi i neopravdano isplaćenih izvoznih subvencija jednaka svrsi povrata nacionalnih poreza, što znači da su postupci ekvivalentni.

65 Komisija je u tim okolnostima primijenila financijski ispravak na temelju neprijavljenih kamata na stara potraživanja, s obzirom na to da te kamate, zbog toga što nisu bile uključene u tablicu Priloga III. Uredbi br. 885/2006, nisu bile uzete u obzir prilikom potvrde o sukladnosti glavnica starih potraživanja na temelju članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005.

66 Ovim tužbenim razlogom Kraljevina Nizozemska u biti osporava temelj tog financijskoga ispravka time što dovodi u pitanje postojanje njezine obveze obračuna kamata na stara potraživanja. Kraljevina Nizozemska iz tog zaključuje da joj, s obzirom na to da nema takve obveze, Komisija nije mogla naložiti financijski ispravak na temelju tih neprijavljenih kamata.

67 Kako bi se, najprije, ispitala osnovanost pobijane odluke s obzirom na te argumente, treba provjeriti je li u ovom slučaju postojala obveza Kraljevine Nizozemske da naplati kamate na stara potraživanja.

68 Najprije treba istaknuti da, kao što su se stranke uostalom sporazumjele i kao što su potvrdile na raspravi u odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud, što je i zabilježeno u zapisniku s rasprave, sektorske uredbe, u verzijama primjenjivima u razdoblju tijekom kojeg su nastala stara potraživanja nisu predviđale nikakvu obvezu naplaćivanja kamata na ta potraživanja.

69 Naime, važno je podsjetiti da su stara potraživanja koja se odnose na dodatne pristojbe nastala prije 1. travnja 1993. Stara potraživanja koja se odnose na izvozne subvencije nastala su prije 1. travnja 1995.

70 Međutim, s jedne strane, što se tiče dodatnih pristojbi u sektoru mlijeka tek je Uredbom br. 536/93, u članku 3. stavku 4. i članku 4. stavku 4., predviđeno da se u slučaju nepoštovanja roka za plaćanje, određenog u tim odredbama, na dospjele iznose plaća godišnja kamata prema stopi koju određuje država članica i koja ne može biti niža od kamatne stope koju je ta država članica primijenila u slučaju povrata neosnovano plaćenih iznosa. U skladu s člankom 10. stavkom 2., ta se Uredba primjenjivala od 12-mjesečnog razdoblja koje je počelo 1. travnja 1993. Suprotno tome, Uredba br. 1546/88 koja je stavljena izvan snage i zamijenjena Uredbom br. 536/93 nije sadržavala nikakvu odredbu koja bi se odnosila na primitak kamata prilikom povrata dodatnih pristojbi koje su plaćene sa zakašnjenjem.

71 S druge strane, što se tiče izvoznih subvencija, obveza korisnika da, u slučaju neosnovanog plaćanja, osim neosnovano plaćenog iznosa, vrati i kamate na taj iznos, uvedena je člankom 11. stavkom 3. Uredbe br. 3665/87, u verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 2945/94. U skladu s člankom 2. podstavkom 2., potonja uredba se primjenjivala na izvoze za koje su od 1. travnja 1995. bile ispunjene formalnosti iz članka 3. ili članka 25. Uredbe br. 3665/87. Suprotno tome, što se tiče neopravdano isplaćenih izvoznih subvencija za koje su formalnosti bile ispunjene prije 1. travnja 1995., Uredba br. 3665/87 nije sadržavala nikakvu obvezu za korisnika da vrati kamate neosnovano plaćenih iznosa.

72 Kao drugo, što se tiče odredbi članka 32. Uredbe br. 1290/2005, kao prvo treba istaknuti da se navedeni članak odnosi na obveze država članica što se tiče povrata iznosa od korisnika zbog njihovih nepravilnosti ili nepažnje (presuda Italija/Komisija, t. 37. *supra*, EU:T:2010:154, t. 35.).

73 Osobito, s jedne strane, u skladu s člankom 32. stavkom 1. Uredbe br. 1290/2005, iznosi čiji je povrat osiguran zbog nepravilnosti ili nepažnje i pripadajuće kamate pripisuju se agenciji za plaćanja koja ih knjiži kao prihode namijenjene EFJP-u u mjesecu stvarnog primitka novca.

74 Prema sudskoj praksi, člankom 32. stavkom 1. Uredbe br. 1290/2005 tako se predviđa da se pripadajuće kamate na iznose čiji je povrat osiguran zbog nepravilnosti ili nepažnje pripisuju agenciji za plaćanja koja ih knjiži kao prihode namijenjene EFJP-u u mjesecu stvarnog primitka novca. Međutim, tom se odredbom, koja sadržava samo jednostavno pravilo proračunske raspodjele tih prihoda, ne predviđa obveza za države članice da zahtijevaju kamate na te iznose čiji je povrat osiguran (presuda od 29. ožujka 2012., Pfeifer & Langen, C-564/10, Zb., EU:C:2012:190, t. 44.).

75 S druge strane, članak 32. stavak 5. Uredbe br. 1290/2005 odnosi se na posebne slučajeve u kojima država članica nije povratila iznose, bilo u roku od četiri godine od prvog upravnog ili sudskog nalaza, ili u roku od osam godina ako je povrat u postupku pred nacionalnim sudovima. U tim slučajevima, u skladu s navedenom odredbom, predmetna država članica snosi 50% financijskih posljedica neizvršenog povrata, a proračun Unije preostalih 50% (presuda Italija/Komisija, t. 37. *supra*, EU:T:2010:154, t. 36.).

76 U skladu sa sudskom praksom, jednaka podjela financijske odgovornosti između predmetne države članice i proračuna Unije, kao što je predviđena u članku 32. stavku 5. Uredbe br. 1290/2005, primjenjuje se na sve financijske učinke povezane s neizvršenim povratom nepravilno isplaćenih iznosa, među kojima su, osobito, glavnice kao i pripadajuće kamate koje su trebale biti isplaćene na temelju članka 32. stavka 1. iste uredbe (vidjeti u tom smislu presudu Italija/Komisija, t. 37. *supra*, EU:T:2010:154, t. 39., 41. i 44.).

77 Iz toga slijedi da je Komisija, u načelu, omogućila da se u iznose koji se duguju na temelju članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 uključe pripadajuće kamate na potraživanja za koja nije izvršen povrat u roku, ovisno o slučaju, od četiri ili osam godina, koji je određen u navedenoj odredbi (vidjeti u tom smislu presudu Italija/Komisija, t. 37. *supra*, EU:T:2010:154, t. 46.).

78 Međutim, treba napomenuti da je uključivanje u iznose koji se duguju na temelju članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005, pripadajućih kamata na potraživanja za koja nije izvršen povrat u roku, ovisno o slučaju, od četiri ili osam godina, koji je određen u navedenoj odredbi, nužno ovisi o postojanju, u predmetnom slučaju, obveze države članice o kojoj je riječ da zahtijeva plaćanje kamate na predmetne iznose. S obzirom na sudsku praksu prikazanu u točki 76. ove presude, samo ako postoji takva obveza, financijski učinci neizvršenog povrata predmetnih iznosa, u smislu navedene odredbe, mogu osim glavnice tih iznosa, pokriti i kamate.

79 Iz toga također slijedi da je primjena, u ovom slučaju, financijskog ispravka na temelju neprijavljenih pripadajućih kamata na stara potraživanja, ovisna o postojanju takve obveze Kraljevine Nizozemske.

80 Kao drugo, treba istaknuti da članak 32. stavci 1. i 5. Uredbe br. 1290/2005 ne sadržavaju nikakvu obvezu država članica da zahtijevaju kamate na potraživanja čiji je povrat potrebno osigurati.

81 Naime, kao prvo, s jedne strane, kao uostalom i članak 8. stavak 2. drugi podstavak Uredbe br. 729/70, u verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 1287/95, na koji upućuje Komisija, i članak 32. stavak 1. Uredbe br. 1290/2005 sadržava, kao što je već istaknuto u točki 74. ove presude, samo obično pravilo proračunske raspodjele iznosa čiji je povrat osiguran zbog nepravilnosti ili nepažnje, a da nije predviđena obveza država članica da zahtijevaju kamate na te iznose čiji je povrat osiguran.

82 S druge strane, treba uzeti u obzir da se člankom 32. stavkom 5. Uredbe br. 1290/2005 ne uvodi ni obveza država članica da zahtijevaju kamate na iznose čiji povrat treba osigurati, s obzirom na to da ta odredba sadržava samo pravilo o raspodjeli financijske odgovornosti što se tiče posljedica neizvršenja povrata predmetnih iznosa, nakon proteka rokova iz te odredbe.

83 Takvo tumačenje članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 vrijedi tim više što, u skladu sa sudskom praksom, navedenu odredbu treba čitati s obzirom na članak 32. stavak 1. iste uredbe, što predstavlja opći okvir u području povrata Uniji iznosa koji se duguju zbog nepravilnosti ili nepažnje u korištenju fondova (presuda Italija/Komisija, t. 37. *supra*, EU:T:2010:154, t. 41.). Međutim, kao što proizlazi iz točaka 74. i 81. ove presude, potonja odredba ne može se tumačiti na način da se njome nalaže obveza državama članicama da zahtijevaju kamate na iznose čiji je povrat osiguran.

84 Kao drugo, takvo tumačenje odredbi članka 32. stavaka 1. i 5. Uredbe br. 1290/2005, nije dovedeno u pitanje razmatranjima iznesenima u točki 44. presude Italija/Komisija,t. 37. *supra* (EU:T:2010:154), koju navodi Komisija.

85 Točno je da je Opći sud u točki 44. presude Italija/Komisija, točka 37. *supra* (EU:T:2010:154) smatrao da iz preambule Uredbe br. 1290/2005, a posebno iz uvodnih izjava 25. i 26. navedene uredbe, proizlazi da je svrha sustava financijske suodgovornosti uvedenog člankom 32. stavkom 5. te uredbe, zaštititi financijske interese proračuna Unije time da se predmetnoj državi članici pripiše dio iznosa koji se duguju zbog nepravilnosti i čiji povrat nije osiguran u razumnom roku te da je obveza naplate kamata koje su dospjele između utvrđenja nepravilnosti i stvarne naplate predmetnih iznosa, kompenzacijske naravi ako se kamate odnose na štetu koju je privremeno pretrpio proračun Unije zbog toga što nije naplatio kredit koji je obračunat u njegovu korist. Na temelju toga Opći sud je zaključio da bi isključenje kamata iz iznosa koji je potrebno naplatiti, i stoga smanjenje iznosa koji se stavlja na teret predmetne države članice, bilo nespojivo sa zaštitom financijskih interesa proračuna Unije, s obzirom na to da bi potonji proračun zbog toga snosio najveći dio financijskih posljedica izostanka naplate, u razumnim rokovima, iznosa koji se duguju zbog nepravilnosti.

86 Međutim, suprotno navodima Komisije, treba istaknuti da iz tih razmatranja ne može proizlaziti potvrda općeg načela prema kojem bi države članice bile obavezne zahtijevati kamate tijekom naplate iznosa koji se duguju zbog nepravilnosti, što bi trebalo uzeti u obzir prilikom primjene članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005. Naime, iz točke 48. iste presude Italija/Komisija, točka 37. *supra* (EU:T:2010:154) proizlazi da je Opći sud u toj presudi odlučio samo o pitanju trebaju li se kamate uzeti u obzir na temelju članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005, ali nije bio pozvan odlučiti o samom temelju obveze naplate kamata.

87 Ni Komisija se ne može osloniti na točku 45. presude Italija/Komisija, točka 37. *supra* (EU:T:2010:154). Točno je da je Opći sud istaknuo da „načelo da su kamate akcesorne glavnici i slijede njezin sustav obračuna, općenito vrijedi u okviru propisa koji se odnose na proračun Unije, kao što je određeno člankom 86. stavkom 1. Uredbe (EZ, Euratom) br. 2342/2002, kojim je propisano da ‚ne dovodeći u pitanje bilo koje posebne odredbe koje proizlaze iz primjene sektorskih propisa, na svaki se iznos potraživanja koji nije plaćen […] obračunava kamata'". Međutim, s jedne strane treba istaknuti da samo činjenica da su kamate akcesorne glavnici ne može biti temelj postojanja u ovom slučaju obveze Kraljevine Nizozemske da obračuna kamate. S druge strane, u svakom slučaju treba primijetiti da je Komisija u odgovoru na repliku samo ponovila razmatranja koja je iznio Opći sud u točki 45. navedene presude, a da iz toga u ovom slučaju nije donijela zaključke te da se ni u jednom trenutku, ni tijekom upravnog postupka pred Općim sudom, nije oslonila na članak 86. stavak 1. Uredbe br. 2342/2002, pod pretpostavkom da se ta odredba primjenjuje na okolnosti ovog predmeta.

88 U svakom slučaju, treba istaknuti da je obrnuto tumačenje, prema kojem bi iz članka 32. stavaka 1. i 5. Uredbe br. 1290/2005 proizlazila obveza država članica da zahtijevaju kamate tijekom povrata iznosa koji se duguju zbog nepravilnosti, a time i automatsko uključivanje tih kamata u financijske posljedice

iz stavka 5. te odredbe, u suprotnosti s tumačenjem Suda, stavka 1. te odredbe, kao što je istaknuto u točkama 74. i 81. ove presude, i koje, kao što proizlazi iz točke 83. ove presude, treba uzeti u obzir prilikom tumačenja članka 5. iste odredbe.

89 Također je važno dodati da, što se tiče samog načela naplate kamata iz članka 32. stavka 1. Uredbe br. 1290/2005, Sud na temelju članka 4. stavka 2. Uredbe Vijeća (EZ, Euratom) br. 2988/95 od 18. prosinca 1995. o zaštiti financijskih interesa [Unije] (SL L 312, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 7., str. 5.), na temelju kojeg, u biti, oduzimanje nepravilno stečene koristi može također biti uvećano za kamate, kada je tako propisano, nije potvrdio nikakvo opće načelo na temelju kojeg bi povrat nepravilno stečenih koristi nužno pratila i naplata kamata. Suprotno tome, nakon što je isključio postojanje takve obveze u relevantnim odredbama primjenjivih uredbi, Sud je potražio takvu obvezu u nacionalnom pravu za potrebe primjene načela ekvivalentnosti (vidjeti u tom smislu presudu Pfeifer & Langen, točka 74. *supra*, EU:C:2012:190, t. 41. do 47.).

90 Osim toga, važno je napomenuti da je i sama Komisija na raspravi navela da članak 32. Uredbe br. 1290/2005 opravdava primjenu financijskog ispravka na temelju neprijavljenih kamata na stara potraživanja, samo zajedno s načelom ekvivalentnosti, kao što to u biti proizlazi iz točke 63. ove presude.

91 Kao treće, s obzirom da ni u sektorskim uredbama ni u Uredbi br. 1290/2005 ne postoji nikakva obveza zahtijevanja kamata na stara potraživanja, treba istražiti može li se u ovom slučaju takva obveza temeljiti na načelu ekvivalentnosti.

92 U tom pogledu, treba podsjetiti da, na temelju članka 352. stavka 2. UFEU-a, radi suzbijanja prijevara koje utječu na financijske interese Unije, države članice poduzimaju iste mjere koje poduzimaju radi suzbijanja prijevara koje su usmjerene protiv njihovih vlastitih financijskih interesa (presude od 28. listopada 2010., SGS Belgium i dr., C-367/09, Zb., EU:C:2010:648, t. 40.; Pfeifer & Langen, točka 74. *supra*, EU:C:2012:190, t. 52., i od 26. veljače 2013., Åkerberg Fransson, C-617/10, Zb., EU:C:2013:105, t. 26.). Prema sudskoj praksi, iz toga slijedi da države članice, kad nema propisa Unije i kad je njihovim nacionalnim pravom predviđena naplata kamata u okviru povrata koristi iste vrste koje su neopravdano primljene iz njihovog nacionalnog proračuna, moraju na isti način naplatiti kamate tijekom povrata iznosa koji su neopravdano primljeni iz proračuna Unije (presuda Pfeifer & Langen, točka 74. *supra*, EU:C:2012:190, t. 52.). Treba smatrati da isto vrijedi i za financijske troškove koje su upravna tijela država članica dužna naplatiti za račun Unije (vidjeti u tom smislu i prema analogiji presudu od 27. ožujka 1980., Meridionale Industria Salumi i dr., 66/79, 127/79 i 128/79, Zb., EU:C:1980:101, t. 17.).

93 U ovom slučaju, s jedne strane, kao što je istaknuto u točki 63. ove presude, nesporno je da je tijekom upravnog postupka Komisija u biti smatrala da je na temelju načela ekvivalentnosti povrat dugova o kojima je riječ trebao biti izvršen na isti način kao povrat neplaćenih nacionalnih poreza. Takav se stav, u biti, temelji na širokom tumačenju pojma koristi iste vrste u smislu sudske prakse navedene u točki 92. ove presude, koje osporava Kraljevina Nizozemska drugim dijelom ovog tužbenog razloga. S druge strane, Komisija je na raspravi navela da, prema informacijama koje je pružila Kraljevina Nizozemska tijekom upravnog postupka, postoji mogućnost, na temelju nizozemskog privatnog prava, povrata kamata na potraživanja koja se sastoje od nepravilno dodijeljenih nacionalnih poljoprivrednih subvencija, mogućnost na koju se ta institucija podredno poziva.

94 U tim okolnostima treba provjeriti može li se povrat starih potraživanja smatrati usporedivim s povratom neplaćenih nacionalnih poreza s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 92. ove presude, prije ispitivanja, prema potrebi, podredne argumentacije Komisije, kao što je sažeta u točki 93. ove presude.

95 Kao prvo, što se tiče usporedivosti starih potraživanja s nacionalnim poreznim potraživanjima, treba, s obzirom na njihova obilježja, odvojeno ispitati stara potraživanja koja se odnose na dodatne pristojbe i stara potraživanja koja se odnose na izvozne subvencije.

96 Kao prvo, što se tiče starih potraživanja koja se odnose na dodatne pristojbe, s jedne strane, treba istaknuti da je, prema sudskoj praksi, svrha sustava dodatnih pristojbi ponovno uspostaviti ravnotežu između ponude i potražnje na tržištu mlijeka, koje obilježavaju strukturni viškovi, ograničavanjem proizvodnje mlijeka. Ta mjera stoga ulazi u okvir ciljeva racionalnog razvoja proizvodnje mlijeka, i time što doprinosi stabilizaciji prihoda predmetnog poljoprivrednog stanovništva, u okvir zadržavanja primjerenog životnog standarda tog stanovništva (presude od 17. svibnja 1988., Erpelding, 84/87, Zb., EU:C:1988:245, t. 26.; od 25. ožujka 2004., Cooperativa Lattepiù i dr., C-231/00, C-303/00 i C-451/00, Zb., EU:C:2004:178, t. 73., i Azienda Agricola Ettore Ribaldi i dr., C-480/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00 do C-491/00 i C-497/00 do C-499/00, Zb., EU:C:2004:179, t. 57.). Dodatna pristojba na mlijeko predstavlja ograničenje koje proizlazi iz pravila tržišne politike ili strukturne politike (gore navedene presude Cooperativa Lattepiù i dr., EU:C:2004:178, t. 74., i Azienda Agricola Ettore Ribaldi i dr., EU:C:2004:179, t. 58.). Ona je dio intervencija čija je svrha reguliranje poljoprivrednih tržišta i namijenjena je financiranju troškova sektora mlijeka. Iz toga slijedi da, osim što je njezin očiti cilj primorati proizvođače mlijeka da poštuju referentne količine koje su im dodijeljene, dodatna pristojba ima i gospodarski cilj jer je njena svrha da Zajednici pribavi sredstva potrebna za uklanjanje proizvodnje koju su proizvođači ostvarili iznad svojih kvota (gore navedene presude Cooperativa Lattepiù i dr., EU:C:2004:178, t. 75.; Azienda Agricola Ettore Ribaldi i dr., EU:C:2004:179, t. 59., i od 15. srpnja 2004., Gerekens i Procola, C-459/02, Zb., EU:C:2004:454, t. 37.).

97 Iz toga slijedi da iako su, kao što u biti potvrđuje Komisija, dodatne pristojbe namijenjene pribavljanju sredstava za proračun Unije, te pristojbe ipak, kao što je navela Kraljevina Nizozemska, obilježava njihova funkcija regulacije poljoprivrednih tržišta.

98 Suprotno tome, kao što je u biti tvrdila Kraljevina Nizozemska, poreze ili naknade koje proizlaze iz nacionalnog poreznog sustava, koji se naplaćuju cijelom stanovništvu, obilježava njihova glavna, ako ne i isključiva, funkcija stvaranja prihoda za nacionalni proračun. Osim toga, u ovom slučaju, Komisija nije ni ustanovila ni tvrdila da se nizozemskim porezima koje je uzela u obzir za potrebe primjene načela ekvivalentnosti, nastoji postići cilj koji je jednak cilju dodatnih pristojbi, odnosno reguliranje tržišta.

99 Tako se čini da je, kao što u biti tvrdi Kraljevina Nizozemska, funkcija reguliranja tržišta, koja je svojstvena dodatnim pristojbama, strana nacionalnim porezima. Štoviše, kao što tvrdi Kraljevina Nizozemska, poljoprivredne pristojbe naplaćuju se od strogo ograničene kategorije obveznika, a ne od cijelog stanovništva, a prihodi od dodatnih pristojbi namijenjeni su financiranju troškova sektora mlijeka i, točnije, uklanjanju proizvodnje koju su proizvođači ostvarili iznad svojih kvota.

100 Međutim, prema analogiji sa sudskom praksom, prema kojoj, za potrebe primjene načela ekvivalentnosti, treba provjeriti sličnosti tužbi koje se temelje na povredi prava Unije i tužbi koje se temelje na povredi unutarnjeg prava sa stajališta njihovog predmeta, temelja i njihovih ključnih elemenata (vidjeti u tom smislu presudu od 19. srpnja 2012., Littlewoods Retail i dr., C-591/10, Zb., EU:C:2012:478, t. 31. i navedenu sudsku praksu), treba smatrati, što se tiče u ovom slučaju provjere sličnosti potraživanja Unije i nacionalnih potraživanja, da se, s obzirom na funkciju i pojedinačne namjene dodatnih pristojbi, stara potraživanja koja se odnose na njih ne mogu smatrati potraživanjima iste vrste, istovjetnima nacionalnim poreznim potraživanjima.

101 S druge strane, u svakom slučaju, čak i pod pretpostavkom da iz sudske prakse proizlazi da se ne može isključiti, kao što u biti tvrdi Komisija, da se dodatne pristojbe, kao financijski troškovi koje upravna tijela država članica moraju naplatiti u ime Unije, mogu smatrati usporedivima s porezima ili nacionalnim naknadama (vidjeti u tom smislu presude od 14. srpnja 1994., Milchwerke Köln/Wuppertal, C-352/92, Zb., EU:C:1994:294, t. 23. i navedenu sudsku praksu i od 15. siječnja

2004., Penycoed, C-230/01, Zb., EU:C:2004:20, t. 36. i 37. i navedenu sudsku praksu), trebalo bi dodati da bi, čak i u tom slučaju, trebalo provjeriti jesu li navedeni porezi ili nacionalne naknade istovjetni ili istovrsni dodatnim pristojbama (vidjeti u tom smislu presudu od 27. svibnja 1993., Peter, C-290/91, Zb., EU:C:1993:220, t. 11.).

102 Međutim, u ovom slučaju se, kao što u biti proizlazi iz točke 98. ove presude, na temelju ničega iz spisa ne može utvrditi da je Komisija pokušala provjeriti jesu li među porezima i naknadama uvedenima na temelju nizozemskog prava, postojali porezi ili naknade iste vrste kao dodatne pristojbe.

103 U tim okolnostima, treba zaključiti da je Komisija pogrešno smatrala da se sa starim potraživanjima koja se odnose na dodatne pristojbe treba postupati na isti način kao s poreznim dugovima.

104 Kao drugo, što se tiče starih potraživanja koja se odnose na izvozne subvencije, treba istaknuti da je, prema sudskoj praksi, svrha sustava izvoznih subvencija omogućiti izvor europskih proizvoda koji, u protivnom ne bi više bili isplativi za gospodarske subjekte (vidjeti presudu od 19. studenoga 1998., Francuska/Komisija, C-235/97, Zb., EU:C:1998:556, t. 80. i navedenu sudsku praksu).

105 Izvozne subvencije su se, u skladu s člankom 1. stavkom 2. točkom (a) Uredbi br. 729/70 i 1258/1999, financirale iz Komponente za jamstva EFSJP-a te se, u skladu s člankom 3. stavkom 1. točkom (a) Uredbe br. 1290/2005, koja se primjenjuje od 1. siječnja 2007., financiraju iz EFJP-a.

106 Tako se, prema svojoj naravi, izvozne subvencije koje predstavljaju korist dodijeljenu poljoprivrednicima, razlikuju, kao što je uostalom navela Komisija tijekom upravnog postupka i na raspravi, od nacionalnih poreza. Naime, dok se izvozne subvencije financiraju iz proračuna Unije, nacionalni porezi povećavaju nacionalni proračun.

107 Međutim, Komisija je, tijekom postupka potvrde o sukladnosti, smatrala da su potraživanja koja se odnose na izvozne subvencije koje su neopravdano isplaćene poljoprivrednicima i koje predmetna država članica treba vratiti, usporedive s poreznim dugovima, jer su u biti, vraćeni iznosi bili prihod proračuna Unije, tako da su povećavali taj proračun na istom temelju kao što nacionalni porezi povećavaju proračun predmetne države članice. Prema njezinu mišljenju, korisni učinak načela ekvivalentnosti zahtijevao bi da za stara potraživanja vrijedi isti postupak, što se tiče naplate kamate tijekom povrata, kao za porezne dugove.

108 Međutim takva je analiza Komisije nespojiva sa sudskom praksom navedenom u točki 92. ove presude, koja, kad nema pravnih propisa Unije, uvjetuje obvezu država članica da naplaćuju kamate na neopravdano primljene koristi iz proračuna Unije, činjenicom da je njihovim nacionalnim pravom predviđena naplata kamata u okviru povrata koristi iste vrste koje su neopravdano primljene iz njihovog nacionalnog proračuna.

109 Točno je da treba istaknuti, kao što tvrdi Komisija, da nepravilno plaćeni iznosi koji su vraćeni, predstavljaju prihode, na temelju članka 18. stavka 1. točke (f) Uredbe br. 1605/2002, za financiranje određenih stavki rashoda.

110 Međutim, iako su iznosi koji se odnose na neopravdano dodijeljene izvozne subvencije koje su vraćene, tako iskazani kao prihodi proračuna Unije, ipak iznosi koji odgovaraju navedenim izvoznim subvencijama nisu nikad trebali biti isplaćeni poljoprivrednicima.

111 Drugim riječima, za razliku od povrata nacionalnih poreza, povratom nezakonitih izvoznih subvencija ne povećava se proračun Unije nego se nadoknađuju iznosi koji nikad nisu trebali biti isplaćeni.

112 S obzirom na prethodno navedeno, treba zaključiti da je Komisija pogrešno smatrala stara potraživanja koja se odnose na izvozne subvencije usporedivima s poreznim potraživanjima.

113 Zaključci doneseni u točkama 103. i 112. ove presude ne mogu biti dovedeni u pitanje argumentima Komisije koji se u biti temelje na tome da se uskim tumačenjem pojma istovrsnih koristi, na temelju kojih se povrat neplaćenih nacionalnih poreza i povrat starih potraživanja ne smatraju usporedivima, ne poštuje šteta koju je pretrpio proračun Unije zbog nenaplaćenih kamata, kao ni korisni učinak načela ekvivalentnosti.

114 U tom pogledu, s jedne strane, treba istaknuti da je točno da je već utvrđeno da je naplata kamata koje su dospjele između utvrđenja nepravilnosti i stvarne naplate predmetnih iznosa, kompenzacijske naravi ako se kamate odnose na štetu koju je privremeno pretrpio proračun Unije zbog toga što nije naplatio kredit koji je obračunat u njegovu korist (presuda Italija/Komisija, točka 37. *supra*, EU:T:2010:154, t. 44.).

115 S druge strane, također je točno da, u skladu s člankom 325. stavkom 2. UFEU-a, koji je istaknut u točki 92. ove presude, radi suzbijanja prijevara koje utječu na financijske interese Unije, države članice dužne su poduzeti iste mjere koje poduzimaju radi suzbijanja prijevara koje su usmjerene protiv njihovih vlastitih financijskih interesa.

116 Međutim, široko tumačenje pojma istovrsne koristi, kao što predlaže Komisija, pokazuje se, uslijed svojeg osobito širokog područja primjene, nespojivim s pretpostavkama primjene načela ekvivalentnosti, koje se primjenjuje, kao što to jasno proizlazi iz presude Pfeifer & Langen, točka 74. *supra* (EU:C:2012:190, t. 45.), samo ako nema sektorskih propisa kojima se predviđa naplata kamata. Osim toga, iz sudske prakse navedene u točki 92. ove presude, nedvojbeno proizlazi da države članice moraju, samo kad je nacionalnim pravom predviđena naplata kamata u okviru povrata istovrsnih koristi koje su neopravdano primljene iz nacionalnog proračuna, na isti način naplatiti kamate tijekom povrata koristi koje su neopravdano primljene iz proračuna Unije.

117 Međutim, široko tumačenje koje predlaže Komisija sigurno bi dovelo do utvrđenja da, čak i u kontekstu primjene načela ekvivalentnosti, uvijek treba naplatiti kamate kad su prihodi od povrata neopravdanih iznosa namijenjeni proračunu Unije u smislu članka 18. stavka 1. točke (f) Uredbe br. 1605/2002, ako je nacionalnim pravom predviđena naplata kamata u bilo kojem postupku povrata svih vrsta neopravdanih nacionalnih koristi ili neplaćenih nacionalnih poreza, bez obzira na njihovu usporedivost s predmetnim potraživanjima Unije.

118 Takvo utvrđenje vrijedi tim više prema analogiji s ustaljenom sudskom praksom, u skladu s kojom se načelo ekvivalentnosti ne može tumačiti na način da obvezuje državu članicu da svoje najpovoljnije uređenje proširi na sve tužbe za povrat poreza ili naknada koje su primljene protivno pravu Unije (presude od 15. rujna 1998., Edis, C-231/96, Zb., EU:C:1998:401, t. 36., i od 28. studenoga 2000., Roquette Frères, C-88/99, Zb., EU:C:2000:652, t. 29.), niti da ju obvezuje da svoj najpovoljnije unutarnje uređenje proširi na sve tužbe podnesene u određenom području prava (vidjeti presudu Littlewoods Retail i dr., točka 100. *supra*, EU:C:2012:478, t. 31. i navedenu sudsku praksu).

119 S obzirom na prethodna razmatranja, treba zaključiti da je Komisija pogrešno smatrala da se stara potraživanja mogu usporediti s poreznim dugovima. Stoga je Komisija iz toga također pogrešno zaključila da, na temelju načela ekvivalentnosti, postoji obveza nizozemskih tijela da obračunaju kamate na stara potraživanja.

120 U tim okolnostima, kao drugo, treba ocijeniti podrednu argumentaciju koju je Komisija iznijela na raspravi i koja se u biti temelji na tome da je primjena financijskog ispravka na temelju neprijavljenih kamata koje se odnose na stara potraživanja, bila opravdana jer je nizozemskim privatnim pravom bila predviđena mogućnost povrata kamata koje se odnose na neopravdano dodijeljene nacionalne poljoprivredne subvencije, tako da bi se primjenom načela ekvivalentnosti te kamate mogle dobiti na temelju naplate starih potraživanja.

121 U tom pogledu, treba istaknuti da je u okviru nadzora zakonitosti iz članka 263. UFEU-a, Opći sud nadležan odlučivati o tužbama zbog nenadležnosti, bitne povrede postupka, povrede Ugovorâ ili bilo kojeg pravnog pravila vezanog uz njegovu primjenu ili zbog zloporabe ovlasti. Člankom 264. UFEU-a propisano je da se, ako je tužba osnovana, osporeni akt proglašava ništavim. Dakle, Opći sud, u svakom slučaju, ne može zamijeniti svoje vlastito obrazloženje, obrazloženjem autora pobijanog akta (vidjeti presudu od 28. veljače 2013., Portugal/Komisija, C-246/11 P, EU:C:2013:118, t. 85. i navedenu sudsku praksu).

122 U ovom slučaju, najprije, iz podataka iz spisa proizlazi da su u dopisu od 11. veljače 2011., poslanom u odgovoru na zapisnik s dvostranog sastanka, nizozemska tijela izvijestila da u nizozemskom javnom pravu nema nikakve obveze zahtijevanja kamata prilikom povrata neopravdano dodijeljenih nacionalnih poljoprivrednih subvencija i, s druge strane, da postoji mogućnost da se te kamate ipak dobiju na temelju nizozemskog privatnog prava. Međutim, nizozemska tijela su u navedenom dopisu pojasnila da se ta mogućnost u praksi ne provodi.

123 Nadalje, treba istaknuti da tijekom upravnog postupka Komisija nije na toj navodnoj mogućnosti, koja proizlazi iz nizozemskog privatnog prava, temeljila nijedan argument kako bi opravdala svoj zaključak da je Kraljevina Nizozemska trebala obračunati kamate na stara potraživanja.

124 Nakon što su nizozemska tijela osporavala osnovanost financijskog ispravka, Komisija je, s jedne strane, u službenoj obavijesti navela da se s potraživanjima Unije ne može postupati na nepovoljniji način od bilo kojeg nacionalnog potraživanja. Na temelju toga je u biti zaključila da, ako bi u trenutku nastanka činjenica Kraljevina Nizozemska zahtijevala kamate prilikom povrata bilo kojeg nacionalnog potraživanja, poput poreznih potraživanja ili neopravdano dodijeljenih nacionalnih subvencija, isto bi trebalo vrijediti i za povrat potraživanja Unije. S druge strane, iz očitovanja koje je Komisija poslala za potrebe postupka mirenja, iz konačnog stajališta te iz sažetog izvješća, nedvojbeno proizlazi da je Komisija smatrala da se stara potraživanja trebaju usporediti s nacionalnim poreznim dugovima.

125 Konačno, važno je dodati da je Komisija na raspravi priznala da ta navodna mogućnost dobivanja kamata na temelju nizozemskog privatnog prava, nije bila predmet rasprava između stranaka tijekom upravnog postupka.

126 Iz tih elemenata proizlazi da se financijski ispravak koji je Komisija primijenila na temelju neprijavljenih kamata koje se odnose na stara potraživanja, u biti temelji na utvrđenju da su ta potraživanja bila usporediva s poreznim dugovima, tako da su se, s obzirom na to da su kamate bile naplaćene prilikom povrata potonjih poreznih dugova, kamate trebale obračunati i na temelju starih potraživanja. Suprotno tome, Komisija ni u jednom trenutku nije taj zaključak temeljila na utvrđenju da je, s obzirom na to da je postojala mogućnost dobivanja kamata na nacionalna potraživanja proizašla iz neopravdano dodijeljenih nacionalnih poljoprivrednih subvencija, Kraljevina Nizozemska trebala obračunati sporne kamate na temelju starih potraživanja.

127 Međutim, u tim okolnostima, uzimanje u obzir, u toj fazi, takve mogućnosti, pod pretpostavkom da se ostvari, dobivanja plaćanja kamata na temelju nizozemskog privatnog prava te ocjena pitanja je li takva mogućnost dovoljan temelj za priznavanje, u skladu s načelom ekvivalentnosti, obveze Kraljevine Nizozemske da obračuna kamate na temelju starih potraživanja svakako bi dovelo do zamjene obrazloženja pobijane odluke, što Opći sud, kao što proizlazi iz sudske prakse navedene u točki 121. ove presude, ne može učiniti.

128 Iz toga slijedi da se podredna argumentacija koju je Komisija iznijela na raspravi treba odbiti, a da čak nije potrebno ni odlučiti o njezinoj dopuštenosti, s obzirom na to da je prvi puta iznesena na raspravi.

129 S obzirom na sve prethodno navedeno, treba u potpunosti prihvatiti drugi tužbeni razlog Kraljevine Nizozemske. Budući da je taj tužbeni razlog naveden u prilog glavnom zahtjevu, i taj potonji zahtjev treba prihvatiti.

130 Međutim, Opći sud smatra primjerenim podredno ispitati treći tužbeni razlog Kraljevine Nizozemske, koji je naveden u prilog drugom dijelu zahtjeva, koji je podnesen podredno (vidjeti točku 51. ove presude).

Treći tužbeni razlog koji se temelji na povredi načela dužne pažnje u vezi s člankom 8. stavkom 2. Uredbe br. 729/70 i člankom 5. stavkom 2. Uredbe br. 595/91

131 Trećim tužbenim razlogom Kraljevina Nizozemska prigovara Komisiji da je povrijedila načelo dužne pažnje u vezi s člankom 8. stavkom 2. Uredbe br. 729/70 i člankom 5. stavkom 2. Uredbe br. 595/91, time što prije 16. listopada 2006. nije donijela odluku o potraživanjima iz spisa Centramelk kojom se ta potraživanja stavljaju na teret Komisije. U tom pogledu, kao prvo, treba navesti da je Komisija trebala pravovremeno uzeti u obzir informacije koje su pružila nizozemska tijela, osobito u dopisu od 4. listopada 2006. Budući da iz tih informacija proizlazi da su, osim jednog od devet pojedinačnih slučajeva prijevara iz spisa Centramelk, predmetna potraživanja bila nenaplativa, što je uostalom već bilo utvrđeno na datum posebne obavijesti od 10. srpnja 2003., Komisija je trebala donijeti odluku prije 16. listopada 2006. što se tiče osam od tih slučajeva. Barem je trebala obrazložiti svoje odbijanje donošenja takve odluke. Međutim, dopis od 23. listopada 2006. nema nikakvog obrazloženja. Kao drugo, Kraljevina Nizozemska tvrdi da Komisija tijekom upravnog postupka koji je doveo do donošenja pobijane odluke, nije ponovno razmotrila svoje stajalište te je samo uputila na prijašnja stajališta koja su postala zastarjela. Nije postupala s dužnom pažnjom, osobito s obzirom na postupak mirenja. Kao treće, Kraljevina Nizozemska u odgovoru na tvrdnju Komisije da je ovaj tužbeni razlog nedopušten, ističe da joj se ne može prigovoriti da nije podnijela tužbu protiv Odluke 2007/327, s obzirom na to da se ta odluka odnosi samo na glavnicu, a ne na kamate.

132 Komisija u biti odgovara da je treći tužbeni razlog nedopušten i, u svakom slučaju, neosnovan.

133 Prije svega treba istaknuti da je, što se tiče potraživanja iz spisa Centramelk, Komisija u Odluci 2007/327 primijenila pravilo iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005. U tom pogledu, iz dopisa od 21. veljače 2006. proizlazi da je, prema mišljenju službi Komisije, naplata potraživanja još uvijek bila u tijeku na datum tog dopisa. U svojem dopisu od 23. listopada 2006. Komisija je osim toga obavijestila nizozemska tijela o činjenici da još nije donesena nikakva odluka što se tiče navedenog spisa i da će se s predmetima koji nisu obrađeni prije 16. listopada 2006. postupati u skladu s odredbama članka 32. Uredbe br. 1290/2005.

134 Nakon toga su stranke tijekom upravnog postupka koji je doveo do donošenja pobijane odluke, osobito raspravljale o primjeni članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 na kamate koje se odnose na potraživanja iz spisa Centramelk. To je pitanje osobito istaknuto pred tijelom za mirenje.

135 U svojem izvješću, tijelo za mirenje osobito je istaknulo da je spis Centramelk obrađen u 2006. godini, na temelju članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005. U tom kontekstu, iako je istaknulo da ne bi bilo moguće ponovno ispitati Odluku 2007/327 koja je već postala konačna, tijelo za mirenje pitalo se je li moguće ograničiti obračun kamata samo na jedan pojedinačni slučaj prijevare iz navedenog spisa koji je stvarno bio predmet postupka povrata u 2006., uz iznimku ostalih slučajeva iz tog spisa koji se odnose na društva koja su bila u stečaju, ukinuta ili bez sredstava mnogo prije primjene pravila iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005. Zaključno, tijelo za mirenje osobito je pozvalo Komisiju da ocijeni to pitanje.

136 Konačno, Komisija je ispitala to pitanje u svojem konačnom stajalištu, kao i u sažetom izvješću. U tom pogledu, Komisija je prvo istaknula da u skladu s člankom 32. stavkom 6. točke (b) Uredbe br. 1290/2005, država članica može odlučiti ne provoditi postupak povrata ako je on nemoguć zbog insolventnosti dužnika, zabilježene i priznate prema nacionalnom pravu te države članice. Međutim, budući da Kraljevina Nizozemska u tablicu iz Priloga III. Uredbi br. 885/2006 za financijsku godinu 2006. nije uvrstila nijedno od devet potraživanja iz spisa Centramelk kao nenaplativo, prema mišljenju

Komisije na ta se potraživanja trebalo primijeniti pravilo iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005. Nadalje, Komisija je odbila argument koji se temelji na tome da je osam od devet potraživanja iz navedenog spisa bilo nenaplativo još prije donošenja odluke o poravnanju računa za financijsku godinu 2006. i da su trebala biti isključena iz obračuna kamata. U tom pogledu istaknula je da se tim pravilom uvodi podjela financijske odgovornosti između Unije i predmetne države članice za potraživanja čiji povrat nije izvršen u roku od četiri ili osam godina nakon datuma prvog upravnog ili sudskog nalaza. Međutim, prema mišljenju Komisije, s obzirom na informacije koje su pružila nizozemska tijela, nenaplativost potraživanja bila je utvrđena prije tog vremenskog roka u samo dva od devet pojedinačnih slučajeva predmetnih prijevara. Osim toga, dodala je da su njezine službe, u okviru istrage vođene 2003., zaključile da je povrat potraživanja iz tog spisa još uvijek bio u tijeku. Konačno, s obzirom na ta utvrđenja i s obzirom na to da su kamate bile akcesorne glavnicama, Komisija je primijenila pravilo iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 na kamate na sva potraživanja iz spisa Centramelk.

137 S obzirom na te elemente, potrebno je najprije odgovoriti na argumente tužitelja.

138 Kao prvo, Kraljevina Nizozemska tvrdi da Komisija nije postupila s dužnom pažnjom time što pogrešno, prije 16. listopada 2006., nije donijela odluku o potraživanjima iz spisa Centramelk ili barem obrazložila svoje odbijanje donošenja te odluke prije navedenog datuma.

139 Točnije, Kraljevina Nizozemska u tužbi tvrdi da Komisija pogrešno nije „[donijela] prije 16. listopada 2006. odluku o otvorenim potraživanjima koja su već bila predmet [posebne obavijesti od 10. srpnja 2003.] čija je svrha bila preostali iznos staviti na teret […] Zajednice“. Također u replici prigovara Komisiji da nije, prije 16. listopada 2006., donijela odluku „ o [spisu] Centramelk na temelju koje nenaplativa potraživanja u [osam] od [devet pojedinačnih slučajeva] predmetnih [prijevara] ostaju na teret Zajednice“ te da je ta institucija „mogla i trebala, još prije […] 16. listopada 2006. […], što se tiče [navedenih osam pojedinačnih slučajeva prijevara], odlučiti da se financijske posljedice [trebaju] staviti na teret Zajednice, u skladu s člankom 8. stavkom 2. Uredbe br. 729/70 u vezi s člankom 5. stavkom 2. Uredbe br. 595/91“. Osim toga, dodala je da dopis od 23. listopada 2006. nema nikakvog obrazloženja.

140 Tako iz podnesaka Kraljevine Nizozemske, kao što je ona uostalom potvrdila na raspravi u odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud, što je zabilježeno u zapisniku s rasprave, proizlazi da se argumenti u prilog trećem tužbenom razlogu, iako su formalno predstavljeni tako da se njima predlaže djelomično poništenje pobijane odluke, odnose i na primjenu članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 na potraživanja iz spisa Centramelk.

141 Međutim, nesporno je, kao što je već istaknuto u točki 133. ove presude, da je Odlukom 2007/327 Komisija osobito primijenila pravilo iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 na potraživanja iz spisa Centramelk.

142 U tom pogledu, treba podsjetiti da, prema sudskoj praksi, odluka koju adresat nije pobijao u rokovima predviđenima člankom 263. UFEU-a, za njega postaje konačna (vidjeti presudu od 14. rujna 1999., Komisija/AssiDomän Kraft Products i dr, C-310/97 P, Zb., EU:C:1999:407, t. 57. i navedenu sudsku praksu). Ta se sudska praksa osobito temelji na razmatranju da se rokovima za podnošenje tužbe želi zajamčiti pravna sigurnost, tako da se izbjegne vremenski neograničeno dovođenje u pitanje akata Unije koji proizvode pravne učinke, kao i na zahtjevima dobrog sudovanja i procesne ekonomičnosti (gore navedena presuda Komisija/AssiDomän Kraft Products i dr., EU:C:1999:407, t. 61.).

143 U ovom je slučaju nesporno da je Kraljevina Nizozemska, kao što to proizlazi iz članka 3. Odluke 2007/327, bila adresat te odluke i da nije podnijela tužbu za poništenje te odluke.

144 Iz toga slijedi da je, s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 142. ove presude, Odluka 2007/327 postala konačna u pogledu Kraljevine Nizozemske.

145 Stoga se Kraljevina Nizozemska, koja je tijekom moguće tužbe za poništenje Odluke 2007/327 mogla dovesti u pitanje primjenu članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 na potraživanja iz spisa Centramelk, odrekla svake mogućnosti da ju osporava naknadno, nakon što je istekao rok za podnošenje tužbe protiv te odluke (vidjeti prema analogiji presudu od 5. srpnja 2012., Grčka/Komisija, T-86/08, Zb., EU:T:2012:345, t. 50.).

146 Naime, kad bi se Kraljevini Nizozemskoj dopustilo da u okviru ove tužbe istakne argumente koji se odnose na nedostatak odluke, što se tiče potraživanja iz spisa Centramelk, prije 16. listopada 2006., a time i na uključivanje navedenih potraživanja u Odluku 2007/327, iako ju ništa nije sprječavalo da tu odluku osporava tužbom za poništenje, dovelo bi do toga da bi joj se dopustilo nepoštovanje roka za podnošenje tužbe protiv Odluke 2007/327 (vidjeti prema analogiji presudu Grčka/Komisija, t. 145. *supra*, EU:T:2012:345, t. 53.).

147 Stoga treba proglasiti nedopuštenima argumente koji se temelje na tome da je Komisija trebala donijeti odluku o potraživanjima iz spisa Centramelk prije 16. listopada 2006.

148 Taj zaključak nije doveden u pitanje argumentom Kraljevine Nizozemske koji se temelji na tome da joj se ne može prigovoriti da nije podnijela tužbu protiv Odluke 2007/327, jer se ta odluka odnosila samo na glavnicu potraživanja iz spisa Centramelk, a ne na kamate.

149 U tom pogledu treba podsjetiti da iz ustaljene sudske prakse proizlazi da stroga primjena propisa Unije koji se odnose na postupovne rokove odgovara zahtjevu pravne sigurnosti i potrebi izbjegavanja svake diskriminacije ili proizvoljnog postupanja u sudovanju (presuda Grčka, Komisija, točka 145. *supra*, EU:T:2012:345, t. 54.; vidjeti također u tom smislu rješenje od 16. studenoga 2010., Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Komisija, C-73/10 P, Zb., EU:C:2010:684, t. 49. i navedenu sudsku praksu).

150 Kad bi se poduprle tvrdnje Kraljevine Nizozemske i dopustilo joj se da sad osporava zakonitost razmatranja iz Odluke 2007/327 samo zato što je pobijanom odlukom na kamate na potraživanja o kojima je riječ u Odluci 2007/327 naknadno primijenjen članak 32. stavak 5. Uredbe br. 1290/2005, to bi dovelo do toga da se toj državi članici omogućuje da zaobiđe rok za podnošenje tužbe i to bi stoga bilo protivno svrsi tog roka, kao što je istaknuta u točki 149. ove presude.

151 S obzirom na prethodna razmatranja, treba odbiti kao nedopuštene argumente Kraljevine Nizozemske kojima se želi utvrditi da Komisija nije postupila s dužnom pažnjom time što pogrešno nije donijela odluku o potraživanjima iz spisa Centamelk prije 16. listopada 2006.

152 Kao drugo, Kraljevina Nizozemska također prigovara Komisiji da nije postupila s dužnom pažnjom tijekom upravnog postupka koji je doveo do donošenja pobijane odluke. Prema njezinu mišljenju, iako su i njezina tijela i tijelo za mirenje kritizirali stav Komisije, ona „nije ponovno razmotrila svoj stav te je samo uputila na prijašnje stavove koji su u međuvremenu postali zastarjeli zbog novih informacija“ i nije „ozbiljno shvatila postupak mirenja“.

153 U tom pogledu, treba primijetiti da je, kao što proizlazi iz sažetka konačnog stajališta u točki 136. ove presude i iz sažetog izvješća Komisije, Komisija u biti ponovno potvrdila svoj stav prema kojem za potraživanja iz spisa Centramelk u Odluci 2007/327, treba vrijediti pravilo iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 te je u tom okviru odbila argument prema kojem se pokazalo da su od 2006. potraživanja bila nenaplativa u osam od devet pojedinačnih slučajeva prijevara iz tog spisa. Osim toga, u tim okolnostima i s obzirom na to da su kamate koje se odnose na potraživanja iz tog spisa bile akcesorne navedenim potraživanjima, Komisija je smatrala da treba primijeniti navedeno pravilo i Kraljevini Nizozemskoj naložiti financijski ispravak na temelju 50% kamata na navedena potraživanja.

154 Iz toga proizlazi da je Komisija s dužnom pažnjom ispitala jesu li određena potraživanja iz spisa Centramelk mogla biti isključena iz obračuna kamata. Osobito je ispitala i izričito odbila tvrdnju prema kojoj se pokazalo da su od 2006. u osam od devet pojedinačnih slučajeva prijevara iz navedenog spisa, potraživanja bila nenaplativa, kao i prijedlog da se iz financijskog ispravka isključe kamate koje se odnose na tih osam pojedinačnih slučajeva prijevare.

155 Iz toga slijedi da se Komisija upoznala s argumentima koje ističe Kraljevina Nizozemska i pitanjima koja je postavilo tijelo za mirenja te ih je pažljivo ispitala, iako ih nije smatrala uvjerljivima. U tim okolnostima, ne može postojati povreda načela dužne pažnje (vidjeti u tom smislu, presudu od 18. svibnja 2000., Belgija/Komisija, C-242/97, Zb., EU:C:2000:255, t. 92. i 93.).

156 Taj zaključak nije doveden u pitanje argumentom koji je istaknula Kraljevina Nizozemska da Komisija nije ponovno razmotrila svoje stajalište time što je samo uputila na prijašnja stajališta koja su u međuvremenu postala zastarjela zbog novih informacija.

157 Naime, s jedne strane, činjenica da je Komisija osobito ponovno potvrdila svoje ranije stajalište, koje je osporavala Kraljevina Nizozemska, da su njezine službe, u okviru istrage provedene u 2003., zaključile da je povrat potraživanja iz spisa Centramelk još uvijek bio u tijeku, ne znači da je Komisija povrijedila dužnu pažnju prilikom ispitivanja argumenata koje je iznijela Kraljevina Nizozemska. Suprotno tome, ta je činjenica samo izraz neslaganja između stranaka, u pogledu dostatnosti elemenata koji su uzeti u obzir za potrebe poravnanja navedenih potraživanja. Stoga, zbog istih razloga kao onih navedenih u točki 155. ove presude, ta činjenica ne može značiti povredu dužne pažnje Komisije.

158 Osim toga, s obzirom na razmatranja iznesena u točkama 142. do 146. ove presude, važno je dodati da je utvrđenje Komisije prema kojem je povrat potraživanja iz spisa Centramelk još uvijek bio u tijeku, osobito dovelo do primjene pravila iz članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 na ta potraživanja i njihovog uključivanja u Odluku 2007/327 (vidjeti točku 133. ove presude) te da je ta odluka, kao i utvrđenja i razmatranja koje je iznijela Komisija u tom pogledu, postala konačna za Kraljevinu Nizozemsku jer nije podnijela tužbu za poništenje protiv navedene odluke. Stoga treba utvrditi da se Komisija mogla razumno i bez povrede dužne pažnje pozvati na te elemente u okviru postupka koji je doveo do donošenja pobijane odluke.

159 S druge strane, treba istaknuti da je Komisija opravdala primjenu članka 32. stavka 5. Uredbe br. 1290/2005 na kamate na potraživanja iz spisa Centramelk, utvrđenjem da se s navedenim kamatama, kao akcesornima tim potraživanjima, trebalo postupati na jednaki način. Treba istaknuti da Kraljevina Nizozemska nikako ne osporava to utvrđenje.

160 U tim okolnostima, treba odbiti kao neosnovane argumente Kraljevine Nizozemske koji se temelje na tome da Komisija nije postupala s dužnom pažnjom time što nije uzela u obzir argumente koje je ta država članica iznijela tijekom postupka, o kamatama na potraživanja iz spisa Centramelk.

161 S obzirom na prethodno navedeno, treći tužbeni razlog treba odbiti kao djelomično nedopušten i djelomično neosnovan.

162 S obzirom na sva prethodna razmatranja, a osobito na zaključak u točki 129. ove presude, treba poništiti pobijanu odluku u dijelu u kojem je Komisija na Kraljevinu Nizozemsku primijenila financijski ispravak u iznosu od 4 703 231,78 eura, zbog neprijavljivanja kamata na stare tražbine.

Troškovi

163 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika Općeg suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da Komisija nije uspjela u postupku, istoj valja naložiti snošenje troškova postupka sukladno zahtjevu Kraljevine Nizozemske.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (drugo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Poništava se Provedbena odluka Komisije 2013/763/EU od 12. prosinca 2013. o isključenju iz financiranja Europske unije određenih izdataka nastalih za države članice na temelju Komponente za jamstva Europskog fonda za smjernice i jamstva u poljoprivredi (EFSJP), u okviru Europskog fonda za jamstva u poljoprivredi (EFJP) i Europskoga poljoprivrednog fonda za ruralni razvoj (EPFRR) u dijelu u kojem je na Kraljevinu Nizozemsku primijenila financijski ispravak u iznosu od 4 703 231,78 eura zbog neprijavljivanja kamata na tražbine koje se odnose na zakašnjela plaćanja dodatnih davanja prije 1. travnja 1993. i na neopravdano isplaćene izvozne subvencije prije 1. travnja 1995.**

2. **Europska Komisija će, osim vlastitih troškova, snositi i troškove Kraljevine Nizozemske.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 24. studenoga 2015.

Potpisi